

[Glistrup]

Finansministerpartiets ordfører fremførte den undskyldning for de 3 store regeringspartiers massive vælgerbedrageri i denne sag, at det var et uhyggelig stort statsunderskud, den forrige regering efterlod. Herved bragte han sig på linje med det, som medierne er flydt over med igennem de sidste par måneder, og hvor der ikke er én eneste journalist, der har været så hæderlig, at han i kongerørgelsen for denne genopretterregering har kunnet spørge: ja men hvad er dog det for noget med det uhyggeligt store statsunderskud, som den forrige regering har efterladt sig? Partiet venstre har stemt ja til samtlige 88 seneste finanslove, til samtlige underskud, der har været på disse 88 finanslove i træk. Så kan man dog ikke anstændigvis sige, at det er de andres skyld.

Men hvad er der så om snakken? Ja, hvis vi skal bevæge os i realiteternes verden, så er det således, at vedtagelsen af dette forslag vil føre til, at finanslovens underskud falder fra 148 mia kr. til 144 mia kr. Det er selvfølgelig meget morsomt, at der står 144 i stedet for 148, men vi ved jo alle sammen, at inden der er gået et år, står der, med den eftergivenhed, der præger denne regering, 160 mia kr., og for 1984 står der 190 mia kr. Så altså det dér med, at man i den grad massivt skulle svigte sit hovedvalgløfte for at få nedsat et underskud fra 148 mia kr. til 144 mia kr., går ikke.

Nu ved jeg godt, at i den kosmetik og parfume, som man fra regeringens side plejer at drysse ud over finanslovtallene, taler man kun om halvdelen af det virkelige underskud som et underskud, men det bliver underskudet jo ikke mindre af. Regeringen vil altså nu, når man skal tale regeringens sprog, ved vedtagelse af det her få nedsat det uhyggeligt store statsunderskud fra 73 mia kr. til 69 mia kr. Når vi skal sammenligne det med socialdemokratiets 1. september-oplæg, som sagde 70 mia kr., så har vi simpelt hen forklaringen på det her: man er så forvildet inde i Christiansborgs irgange, ellers kunne man ikke komme ned under socialdemokratiets tal. En socialdemokratisk regering havde gennemført en finanslov med 70 mia kr. i underskud, når man taler i dette forkrøblede sprog, som de partier nu anvender, når de beregner underskud. En firkløverregering ville have ført det ud i 73 mia kr. i underskud, og så er det for at komme lige under, at man nu skal til at pine og plage landets pensionister af hensyn

til egen prestige. Det er den eneste grund, regeringen har haft til at gå ud i denne kæmpemæssige pensionistplyndring, men der er ikke nogen medier, der gider at gøre opmærksom på, hvordan det forholder sig, for de skal bare rose denne regering og på alle mulige måder sige: ih, hvor gør den det dog godt. Sandheden fortier man ganske og aldeles ud over det ganske land.

Det, som interessen jo nu er blevet drejet over på, er ikke bare den midlertidige beskatning, som statsministeren udsendte erklæringer om til CDs landsmøde, eller hvor han nu sendte dem hen. Det er den permanente aftale, man har indgået. Der må man i hvert fald rose hr. Heinesen, for han har sagt noget rigtigt om det: den indbringer ikke nogen Nobelpris i litteratur. Men den kan nu alligevel bruges i litteraturundervisningen. Når eleverne skal have belyst Esaias Tegnér's udtalelse om, at »det dunkelt sagte er det dunkelt tænkte«, så kan jeg dårlig tænke mig nogen bedre illustrationstekst end punkt 3, 2. afsnit, i aftalen mellem regeringen og socialdemokratiet. Man kan få enormt meget sjov ud af, hvad det betyder, at der skal tilstræbes en afbalanceret afgiftsbelastning under hensyntagen til de samfundsmæssige virkninger, og hvordan det skal indarbejdes i, hvad der er af operative bestemmelser i øvrigt i denne aftale. Det kan virkelig blive noget, som jeg tror at hr. Heinesen har ret i ikke ubetinget vil medføre en fredspris fra Nobel-Instituttet eller det norske storting, hvem der nu uddele den. Tværtimod kan jeg se en bunke krige, der er lagt an deri.

I øvrigt er det ikke særlig begavet. Der er de operative ting; man forlader det, der trods alt kan siges at være en enkel og klar måde at gøre det på, nemlig ved en formuebeskatning, som er administrativt gennemførlig, nogenlunde retfærdig, og kaster sig ud i noget, som kun kan give anledning til skatte-spekulationer og fiduser og alverdens forskellige administrationsbesværligheder og uretfærdigheder, nemlig den såkaldte realrentebeskatning. Og bedre er det jo ikke blevet af, at man er kommet og har sagt: ja men nu skal den skat være på 100 pct. Altså, hvis man ser væk fra den samfundssolidaritetstemning, der var i England i begyndelsen af 1940'erne, så kan jeg roligt garantere, at beskatningsprocenter på 100, som er det, vores regering nu er gået ind for, er noget, som i